

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. A. N.**, zastoupeného Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem nám. J. Žižky 39/2, Bruntál, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku** ze dne 7. května 2012, č. j. MSK 57208/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) a § 22 odst. 1 písm. f), bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se dopustil tím, že dne 21.5.2011 okolo 17:08 hod.

v obci Bruntál na ul. Krnovská u vjezdu na parkoviště, u obchodního domu Penny Market, ve směru jízdy na Krnov jako řidič vozidla Škoda Octavia, RZ X nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a (podélná čára souvislá) při předjíždění před sebou jedoucího vozidla, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dále dne 21.5.2011 okolo 17:08 hod. v obci Bruntál na ul. Krnovská u vjezdu na parkoviště u obchodního domu Penny Market, ve směru jízdy na Krnov jako řidič vozidla Škoda Octavia, RZ X předjížděl před sebou jedoucí vozidlo na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním, čímž porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu. Za uvedená jednání mu byla podle ust. § 12 odst. 2 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků v paušální částce 1.000,- Kč podle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Bruntál, správní odbor rozhodl dne 28.3.2012 č. j. S0/45400-11/VRA S0 1567/2011/VRA tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupků, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podkladem pro rozhodnutí byla spisová dokumentace Policie ČR, DI Bruntál, což je celkem 8 listů plus jedno CD s videozáznamem plus jedno CD s fotodokumentací. Správní orgán k návrhu obviněného předvolal svědky, jeho spolujezdce L. V. a O. H. Správní orgán po provedeném dokazování dospěl k závěru, že byl náležitě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Bruntál potvrdil podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými. Přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 13.6.2012 se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému a zavázání žalovaného povinností zaplatit mu náklady řízení a vzniklou škodu. Krajský soud z žaloby, resp. následných doplnění vyparepoval následující relevantní námitky:

- záznamy zasahujících policistů obsahují námitku podjatosti MěÚ Bruntál, přičemž má jít o podjatost vůči žalobci pozitivní;
- dopravní značení přechodu bylo provedeno v rozporu s technickými předpisy, přičemž toto fakticky neexistovalo nebo bylo umístěno nevhodně;
- výpověď žalobce nebyla správními orgány I. stupně brána v úvahu;

- rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7.5.2012 mu nebylo vůbec doručeno, bylo doručeno pouze jeho zmocněnci dne 21.5.2012;
- videozáznam na DVD nedokazuje nic v jeho neprospěch, naopak zcela jasně odhaluje porušení zákona ze strany zasahujících policistů;
- v jeho případě se nejednalo o předjíždění jedoucího vozidla, ale jednoznačně o objíždění vozidla stojícího víc než 20 sekund na jednom místě, což prokazoval on svou výpovědí a jsou to schopni prokázat i svědci spolujezdcí a správní orgán to měl dokazovat výsledkem policistů, což neučinil;
- fotodokumentace místa údajného přestupku zcela jednoznačně potvrzuje nedostatečné a zmatečné označení přechodu pro chodce, neboť dle legislativy musí být přechod pro chodce řádně a viditelně označen z obou stran svíslou dopravní značkou IP6 a současně vodorovnou značkou V07;
- absence předvolání k výslechu dalšího svědka, a to řidiče objížděného červeného vozu;
- správní orgán porušil správní řád, jestliže rozhodnutí nevydal do 30 dnů od posledního úkonu, když mělo být vydáno nejpozději do 30.10.2011 a bylo vydáno až 22.11.2011, přičemž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2011, č. j. 9 As 90/2010-58;
- správní orgán I. stupně porušil správní řád, neboť jej neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí z 22.11.2011 a ani v druhém případě z 28.3.2012;
- správní orgán I. stupně porušil správní řád, neboť mu bylo protiprávně doručováno fikcí, s tím je spojeno i vyznačení právní moci, a nestandardnost doručování druhého rozhodnutí zmocněnci panu A. P. prostřednictvím bezdůvodného dovozu policejním vozem;
- došlo k porušení zákona z důvodu špatného poučení o odvolání, které nemělo být podle zák.č. 500/2004 Sb., ale mělo být podle zákona č. 200/1990 Sb. a nepoučení žalovaným o možnosti podat žalobu proti jeho rozhodnutí dle § 83 odst. 1 zákona o přestupcích;
- nebyl brán v úvahu jím předložený posudek znalce ohledně dopravního značení;
- špatná rozhodnutí vrcholí neoprávněným zadržením jeho řidičského průkazu dne 30.11.2011 a hrozbou trestního stíhání;
- došlo k porušení zákona vzhledem k tomu, že došlo k rozšíření o další přestupek po lhůtě 60 dnů od oznámení přestupku Policii ČR;
- odmítnutí správním orgánem I. stupně svědeckvých policistů, kteří zasahovali, a kteří mohli svědčit v jeho prospěch, protože poukazovali na podjatost a jeho námitky na podjatost byly ze strany správního orgánu vždy zamítnuty;
- po více jak jednom roce od vzniku údajného přestupku nebyla dosud sjednána náprava špatného dopravního značení předmětného přechodu pro chodce;
- nevyhovění návrhu na obnovu řízení;
- rozhodnutí nabylo právní moci 21.5.2012, což je již v prekluzi, neboť údajný přestupek se stal 21.5.2011. S tím souvisí i neoprávněné odebrání řidičského průkazu dne 22.5.2012;
- pokus o korupční jednání ze strany Bc. P. Z., arogance této osoby a Ing. M.;
- výpovědi svědků (spolujezdců žalobce) nebyly správními orgány akceptovány, přičemž je jejich výpověď věrohodnější než videozáznam;

- správní orgán I. stupně po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku neprovedl další dokazování, což je v rozporu s rozhodnutím žalovaného ze dne 20.2.2012, č. j. MSK 26314/2012;
- Bc. P. Z. se měla při výsledku svědka V. dopustit arogance, popř. zneužití pravomoci úřední osoby, v důsledku čehož došlo ke zkreslení výpovědi.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě ze dne 8.8.2012 uvedl, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez jednání. Dále, že se nebude vyjadřovat k invektivám a nepodloženým spekulacím žalobce. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým bodům, přičemž popřel oprávněnost důvodnosti těchto žalobních bodů. Navrhl žalobu zamítnout.

Dosavadní průběh řízení

[6] Zdejší soudem bylo o žalobě rozhodnuto rozsudkem ze dne 22.4.2014, č. j. 58A 34/2012-40 tak, že žaloba byla zamítnuta, přičemž, uvedený rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2014, č. j. 1 As 85/1014-55.

[7] Za účelem projednání předmětné žaloby bylo nařízeno jednání; na tomto jednání žalobce prostřednictvím svého právního zástupce setrval na všech žalobních námitkách, přičemž zdůraznil tři následující body žaloby:

1. V místě údajného přestupku nebylo v pořádku dopravní značení. Posouzení dopravní situace, které zpracoval poručík Ing. J. S. a podepsal nprap. Bc. P. Č. ze dne 22.3.2012 není objektivní, neboť za správní orgán I. stupně rozhodovala Bc. V. a posouzení dopravní situace zpracoval Ing. S. Obě osoby žijí v manželském svazku a manželka Ing. S. a manžel Bc. V. jsou sourozenci. Skutečnost, že dopravní značení nevyhovovalo, je zřejmé i z videozáznamu fotodokumentace, kdy tzv. „zebra“ v místě přechodu nebyla viditelná, jakož i souvislá přerušovaná čára.
2. Podjatost úřední osoby rozhodující o přestupku žalobce. Manžel Bc. V. a manželka Ing. S. jsou sourozenci. Provázanost správního orgánu I. stupně a orgánů Policie ČR je zřejmá i z toho, že v některých případech rozhodnutí doručovala Policie ČR, ačkoliv ta to nemá v pracovní náplni a zřejmě tímto doručováním rovněž porušila své povinnosti.
3. V daném případě došlo k prekluzi podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v tehdy platném znění, neboť rozhodnutí nenabylo právní moci do roku od údajného spáchání přestupku. Žalovaný má za to, že rozhodnutí nabylo právní moci doručením obecnému zmocněnci A. P. Uvedený názor je v rozporu s § 20 odst. 2 správního řádu. Aby rozhodnutí nabylo právní moci dle tohoto ustanovení, bylo možno rozhodnutí odvolacího orgánu doručit buď Ing. N., nebo zmocněnci, který doložil úředně ověřenou plnou moc anebo zmocněnci, kterému byla plná moc udělena před správním orgánem. Ani jedna z těchto podmínek nebyla splněna.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[8] Dne 24.6.2011 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 24.6.2011 a předvolání k ústnímu jednání na 13.7.2011. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- spis Policie ČR, který obsahuje oznámení přestupků, úřední záznam vyhotovený dne 21.5.2011 zasahujícími policisty nstržm. M. D. a nstržm. J. T., dále videozáznam přestupku a foto z místa přestupku;
- protokol o ústním jednání ze dne 13.7.2011, kde se obviněný přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích vyjádřil a kde byl seznámen s důkazy předloženými policií;
- předvolání svědků O.H. a L. V., které navrhl obviněný a kteří byli jeho spolujezdci;
- z důvodu omluvy obou svědků, jejich opakované předvolání na 5.9.2011;
- z důvodu omluvy svědků, jejich opakované předvolání na 30.9.2011;
- protokol o ústním jednání ze dne 30.9.2011, kdy zjištěno, že se dostavil obviněný a svědkyně O.H. a svědek L. V. Svědci uvedli shodně, že byli spolujezdci, oba tvrdili, že obviněný vozidlo menší červené barvy objížděl, nikoliv předjížděl a v momentě, kdy jej objížděl, se toto rozjelo;
- dne 22.11.2011 Městský úřad Bruntál vydal rozhodnutí, kterým obviněný byl uznán vinným tím, že dne 21.5.2011 v 17:08 hod. v obci Bruntál, ul. Krnovská jako řidič motorového vozidla tovární zn. Škoda Octavia, RZ BRE X neoprávněně předjížděl bezprostředně před přechodem pro chodce a tímto svým jednáním porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců;
- dne 13.1.2012 podána žalobcem podání označena prominutí zmeškání lhůty pro podání rozhodnutí;
- dne 18.1.2012 vydáno Městským úřadem Bruntál usnesení, že zmeškání lhůty se nepromíjí;
Krajský úřad Moravskoslezského kraje dne 20.2.2012 vydal rozhodnutí pod č. j. MSK 10370/2012 o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 22.11.2011 č. j. SO/45400-11/1567-2011/jzb So 1567/2011/jzb, a rozhodl tak, že se odvolání jako opožděné zamítá podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu;
- dne 20.2.2012 žalovaný vydal další rozhodnutí č. j. MSK 26314/2012, kterým podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu zrušil rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 22.11.2011 č. j. SO/45400-11/1567-2011/jzb SO 1567/2011/jzb ve věci přestupku a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně a dále rozhodl, že podle ust. § 99 odst. 2 správního řádu účinky tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí;
- rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2012, kterým podle § 90 odst. 4 správního řádu v návaznosti na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu napadené usnesení

Městského úřadu Bruntál ze dne 18.1.2012 č. j. SO/3667-12/jzb o prominutí zmeškání úkonu bylo zrušeno a řízení zastaveno;

- rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2012 č. j. MSK 243000/2012, kterým podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu napadené rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 16.1.2012 č. j. SO/2904-12/ema, o námitce podjatosti zrušil a řízení zastavil;
- předvolání obviněného k ú. j. na 21.5.2011;
- sdělení Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 22.3.2012 pro Městský úřad Bruntál k jeho dotazu ohledně umístění dopravního značení na ul. Krnovské, obec Bruntál, ze kterého zjištěno, že uvedený přechod byl zřejmě upravován v rámci stavby OD Penny Marketu. U Krajského úřadu Moravskoslezského kraje není k uvedené stavbě dokumentace od 1.1.2013. Pasport dopravního značení a případné opravy dopravního značení na silnicích zajišťuje majetkový správce stavby č. I/45-Ředitelství silnic a dálnic ČR, správa Ostrava;
- sdělení Police ČR ze dne 22.3.2012 k dopravní situaci na ul. Krnovská v Bruntále, že stávají DZ (IP6 a V7) je umístěno dle platných právních a technických norem, a z osobní znalosti situace je známo, že DZ v dané lokalitě nebylo v horizontu pěti let nijak měněno, pouze vodorovné DZ je každoročně obnovováno;
- ve spise následně založena plná moc ze dne 13.3.2012, kterou obviněný zmocnil pana A. P. k doručování písemností a současně ke všem úkonům ve věci předmětného přestupku;
- znalecký posudek ze dne 22.1.2012, vypracovaný pro zadavatele Ing. A. N. znalcem Ing. B. H. za účelem posouzení, zda dopravní značení přechodu pro chodce na ulici Krnovské v Bruntále naproti parkovišti obchodního centra Penny je v souladu s platnými právními předpisy;
- protokol o ústním jednání konaném dne 28.3.2012, ze kterého bylo zjištěno, že obviněný se nedostavil, dostavil se jeho zmocněnec. Zmocněnec navrhl k důkazu výsledkům zasahujících policistů, spolužedců obviněného.

[9] Dne 28.3.2012 bylo vydáno rozhodnutí č. j. SO/45400-11/VRA SO 1567/2011/VRA; doručeno zmocněnci dne 4.4.2012 a obviněnému dne 7.4.2012 na adresu X., v obou případech doručováno prostřednictvím Městské policie v Bruntále.

[10] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 9.4.2012 odvolání. Odvolání bylo předloženo žalovanému k rozhodnutí dne 24.4.2012.

Právní posouzení věci samé

[11] Soud nepřisvědčil žádné námitce uvedené v odst. [4], resp. odst. [7] tohoto rozsudku a k jednotlivým námitkám, nejprve k námitkám v odst. [7], uvádí:

[12] Úvodem soud konstatuje, že dává žalobci částečně zapravdu, že značení předmětného přechodu nebylo ideální, neboť vodorovné značení přechodu pro chodce bylo téměř sjeté, málo viditelné, avšak přechod byl současně viditelně označen i svislou dopravní značkou IP6, což je zcela z videozáznamu zřejmé. Soud naopak přisvědčil

žalovanému v jeho názoru, že řidič je povinen respektovat svislé značení i za situace, že vodorovné značení z jakéhokoli důvodu je špatně nebo vůbec viditelné. Respektování svislého značení nemůže být negováno tím, zda toto je umístěno v souladu nebo rozporu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích, které bylo vydáno Ministerstvem dopravy a spojů dne 30.9.2002. Řidič je povinen dopravní značení respektovat, bez toho, že si sám nejdříve vytvářel představu a správnosti umístění dopravního značení a podle toho jej respektoval či nikoliv. Přijetí opačného závěru by vedlo k zcela absurdnímu závěru, při kterém by „znalci“ technických norem dopravního značení, toto značení, při minimální odchylce, ignorovali a naopak řidiči neznalí technických norem by jej respektovali, v důsledku čehož by se chování řidičů stalo prakticky nepředvídatelným, přičemž by byla jistě ohrožena jak bezpečností, tak i plynulost provozu na pozemních komunikacích – je tedy namístě přijmout pro posouzení závaznosti dopravního značení jiné kritérium než shodu s technickými normami. Dopravní značení způsobilé zavázat řidiče k dodržení jeho obsahu je pouze takové, které je dobře čitelné, přehledné a nezaměnitelné s jiným a dává řidiči možnost se s jeho obsahem seznámit, přičemž je nerozhodný jeho soulad s technickými předpisy; koneckonců, lze si představit i opačnou situaci, kdy technicky zcela bezvadně umístěné dopravní značení nebude v konečném důsledku způsobilé řidiče k ničemu zavázat. Shodný právní názor je zastáván rozhodovací praxí správních soudů a je též potvrzován i judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu – např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19.4.2011, č. j. 52 A 79/2010-38 (výběr NSS 1564/2011): *„Navíc dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tzn., že na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobkyně jako účastnice silničního provozu měla pochybnosti o zákonnosti uvedeného správního skutku, tedy pochybovala o platnosti zmíněného dopravního značení, tak by se jednalo jen o její soukromý názor, který jí neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv.“*, shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.3.2010, č. j. 8 As 68/2009-83: *„Účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena. Takový názor není rozhodný pro posouzení, zda byl nerespektováním značky spáchán dopravní přestupek.“* (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6.1.1998, sp. zn. I. ÚS 263/97). K shora uvedenému je potřeba doplnit, že přechod byl umístěn zcela logicky, když spojuje supermarket s protější stranou silnice a je zjevně využíván chodci, což plyne z fotografií daného přechodu. Vzhledem ke shora uvedenému je zcela bezpředmětné zabývat se důkazy o nesouladnosti dopravního značení s technickými předpisy. Krajský soud k této námitce uzavírá, že dopravní značení v místě spáchání dopravního přestupku je dostatečně určité, když v přibližném místě přechodu se nacházela dopravní značka IP6, která byla dobře vidět z větší vzdálenosti, a řidiči nic nebránilo v přímém pohledu na ni – jak je patrné z videozáznamu pořízeného policií. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani fakt, že vodorovné dopravní značení V7 bylo prakticky vymizelé, neboť jak výše uvedeno, žalobci muselo být zcela jasné, že se v daném místě přechod nachází, když byl označen

dopravní značkou IP6, jeho umístění je logické a je respektován ostatními účastníky silničního provozu (především chodci).

[13] K námitce podjatosti úředních osob správního orgánu I. stupně, krajský soud předně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2014, č. j. 9 As 121/2014-33: *„Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že o vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost, by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.“* Krajský soud se v rámci této námítky proto věcně zabýval možnou podjatostí úředních osob, přičemž dospěl k následujícím závěrům. Ust. § 14 odst. 1 správního řádu zní: *„Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“* Z textu a též smyslu správního řádu tedy plyne, že podjatost úřední osoby spočívá v důvodném předpokladu zájmu této osoby na výsledku řízení, a to s ohledem na poměr k věci, účastníkům nebo zástupcům; nikoli z procesního, byť vadného, postupu úřední osoby. Žalobce nepředložil žádná relevantní tvrzení ve smyslu ust. § 14. odst. 1 správního řádu, které by mohlo založit alespoň pochyby o podjatosti úřední osoby. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobní námitky opírající se o podjatost úředních osob jsou nedůvodné, a to s ohledem na skutečnost, že s námitkami podjatosti se žalovaný vypořádal a krajský soud se pro shora uvedené s názorem žalovaného ztotožnil. Rodinné vazby mezi Bc. V. a Ing. S. jsou pro posouzení věci zcela irelevantní, neboť se nejedná o důvod vymezený ust. § 14 odst. 1 správního řádu, a nadto informace uvedené v přípisu Policie ČR ze dne 22.3.2012, který zpracoval Ing. S., nebyly správními orgány a ani soudem brány v potaz. Vzhledem ke shora uvedenému krajský soud dospěl k závěru o nedůvodnosti námitek spojených s podjatostí správního orgánu I. stupně.

[14] Třetí námitka (prekluze přestupku), jež byla žalobcem zdůrazněna při jednání soudu, je též soudem hodnocena jako zcela nedůvodná. Doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2012 č. j. MSK 57208/2012 zmocněnci bylo provedeno v souladu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu, neboť s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. Žalobce předložil plnou moc ze dne 13.3.2012 pro pana A. P. Správní orgán při doručování postupoval v souladu s citovaným ustanovením – žalobce tento bod žaloby argumentačně obohatil o námitku porušení právních předpisů o doručování dle správního řádu, konkrétně porušení ust. § 20 odst. 2, neboť zmocnění A. P., kterému bylo žalovaným doručováno žalobou napadené rozhodnutí, nebylo podepsáno zmocnitelem (žalobcem) s ověřením podpisu tak, jak to předpokládá uvedené ustanovení správního řádu – krajský soud se s takovýmto výkladem neztotožňuje, neboť je potřeba odlišit „pouhé“ zastoupení pro doručování podle ust. § 20 odst. 2 správního řádu od zastoupení generálního (pro celé

řízení) podle ust. § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, přičemž významným rozdílem mezi zplnomocněním v obou případech je forma plné moci, kdy pro plnou moc pro „pouhé“ doručování je příznačná přísnější forma, tj. s úředně ověřeným podpisem (není-li plná moc udělena před doručujícím orgánem); tento závěr je potvrzen též odbornou literaturou: *„Institut zmocněnce pro doručování je třeba odlišit od institutu zmocněnce pro zastupování ve správním řízení podle § 33. Zatímco zmocněnec podle § 33 vystupuje v řízení jménem zastoupeného (písemnosti se v tomto případě doručují pouze zmocněnci s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat – viz § 34 odst. 2), v případě zmocněnce pro doručování je předmětem plné moci pouze zmocnění k přebírání písemností. Plná moc, kterou adresát zmocňuje jinou osobu k přijetí písemnosti, musí být písemná a podpis na ní musí být úředně ověřený.“* - Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, k § 20 odst. 2, na str. 107, a je též respektován i rozhodovací praxí soudů např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, č. j. 1 As 43/2009-52: *„V projednávaném případě je ze správního spisu zřejmé, že žalobce zmocnil k zastupování ve správním řízení JUDr. Jiřího Škodu, advokáta (viz č. I. 47). Jednalo se přitom o obecnou plnou moc ve smyslu § 33 správního řádu, která nevyžadovala ověřený podpis zmocnitele. Ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu nebylo za této situace aplikovatelné.“* Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu je bezvýhradně použitelný i v předmětné věci, neboť se jedná o prakticky totožnou procesní situaci. Ke skutku došlo dne 21.5.2011, napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 21.5.2012 (fikcí, když poslední den 10 denní lhůty připadl na neděli 20.5.2012). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru (srov. rozsudek ze dne 15.12.2005, č. j. 3 As 57/2004-39), že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě jednoho roku (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích) od spáchání přestupku nabýt právní moci. Rozhodnutí o odvolání nabývá právní moci doručením. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu, přičemž nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Nabytím právní moci rozhodnutí dnem 21.5.2012 byla tak bezezbytku naplněna jednoroční lhůta, a proto v předmětné věci nedošlo k prekluzi.

[15] K dalším námitkám se krajský soud vyjadřuje následovně souhrnně. Videozáznam na DVD, podpořený fotodokumentací, které jsou součástí správního spisu, zcela jednoznačně prokazuje, ve kterém místě žalobce započal předjíždění v předmětném úseku, je seznatelné, že auto, které bylo před ním, bylo v pohybu, nejednalo se o objíždění. Součástí tohoto řízení je posouzení jednání žalobce, nikoliv zasahujících policistů – přičemž je vhodné připomenout ust. § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého: *„Řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen "vozidlo s právem přednostní jízdy"), není povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. f), g), h) a odst. 2 písm. f) a g), § 6 odst. 5 a 6, § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 6, § 13 až 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19 odst. 2 a 3, § 20, § 21 odst. 2, 3 a 4, § 22, 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 2, 3, 4, 5, § 26 odst. 3, § 27, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 32 odst. 6, § 35, § 36 odst. 1 a 2 a § 39 odst. 4 a 5; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.“* Nevyslechnutí svědků, zasahujících policistů, není nutné v případě, že jinými důkazními

prostředky je posuzované jednání natolik zdokumentováno, že výslech policistů by již byl zcela nadbytečný bez jakéhokoliv přínosu pro zjištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2014, č. j. 3 As 128/2013-36). Nevyslechnutí svědka, řidiče předjížděného vozidla, nelze považovat za procesní pochybení, neboť je věcí správního orgánu, které důkazy provede. Obviněný má právo důkazy navrhnout, to však neznamená, že správní orgán musí takovému návrhu vyhovět. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly. Volba, množství a druh prováděných důkazů, je věcí správního uvážení. Správní orgán společestující žalobce vyslechl, a dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou postačující (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.1.2006, č. j. 4 As 2/2005-62 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2006, č. j. 57 Ca 21/2005-28). Pokud se týká třicetidenní lhůty pro vydání rozhodnutí od posledního úkonu, žalobce nepoukázal na konkrétní ustanovení, které by takovou povinnost správnímu orgánu ukládalo. Odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2011, č. j. 9 As 90/2010-58 je k dané námitce nepatřičné, neboť v tomto rozhodnutí se počítání lhůty týkalo ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v tom směru, že projednáním přestupku v jednorroční lhůtě od jeho spáchání, po jejímž uplynutí zaniká odpovědnost za přestupek, nikoliv lhůtou pro vydání rozhodnutí od posledního úkonu. Dle soudu je však zcela zbytečné se zabývat otázkou vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně dne 22.11.2011, které bylo žalovaným rozhodnutím ze dne 20.2.2012 zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně. Námitka ohledně porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu je nesrozumitelná, neboť žalobce u jednání dne 28.3.2012 byl poučen dle cit. ustanovení a také se všemi důkazy se seznámil, což je zcela zřejmé z protokolu o jednání a toho dne bylo i ve věci rozhodnuto. Pokud se tato námitka má týkat části řízení před vydáním rozhodnutí dne 22.11.2011, pak tak jak již výše uvedeno, toto rozhodnutí bylo žalovaným dne 20.2.2012 zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně. Doručování fikcí není protiprávní. Naopak je to jediná možnost správního orgánu doručit zásilku účastníku řízení, který ať vědomě nebo nevědomě správnímu orgánu neposkytuje náležitou součinnost. Doručování fikcí je upraveno v ust. § 23 správního řádu a připadá do úvahy, jestliže při doručování není adresát zastižen a písemnost není možno doručit ani jiným způsobem, který je ve správním řádu (§ 20) přípustný. Pokud se týká doručení prostřednictvím policie, zřejmě měl žalobce na mysli doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28.3.2012, nelze toto správnímu orgánu vytknout, neboť tento využil možnosti nabízené jednak ust. § 19 odst. 1 správního řádu a jednak ust. § 59 zákona o přestupcích, dle kterého orgány policie provedou bez zbytečného odkladu na žádost správního orgánu úkony potřebné k projednávání přestupků, což bezesporu může být i doručení rozhodnutí. Poučení o možnosti podat ve správním řízení opravný prostředek je upraven v ustanovení § 81 a násl. správního řádu, a dle těchto ustanovení musí být poučen i účastník přestupkového řízení. Zákon o přestupcích nemá svá ustanovení týkající se poučení o možnosti podat odvolání, proto žalobce nemohl být poučen podle zákona o přestupcích. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 28.3.2012 zcela správně poučen a o bezchybnosti poučení svědčí i to, že žalobce podal v zákonné lhůtě u správního orgánu I. stupně odvolání. Pokud se týká poučovací povinnosti o možnosti podat žalobu u soudu, tato povinnost pro správní orgány není zakotvena v žádném procesním předpise a není vyjádřena ani v ust. § 83 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2007, č. j. 4 Ads 5/2007-64). „Neoprávněné“ zadržení řidičského průkazu není otázkou přezkumu

napadeného rozhodnutí, a proto soud se touto námitkou nezabýval. Není vadou řízení, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí to, že došlo k rozšíření o další přestupek ve lhůtě 60 dnů od oznámení přestupku policií. Lhůta šedesáti dnů daná ust. § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je pouze lhůtou pořádkovou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2004, č. j. 6 As 50/2003-41) není lhůtou propadnou. Pro pořádkové lhůty je typické, že s jejím uplynutím zákon nespojuje žádný důsledek pro věc samu. Uplyne-li tato lhůta, nemá to vliv na řízení ve věci samé. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2012 č. j. MSK 57208/2012, avšak nepodal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2012, č. j. MSK 62690/2012, kterým bylo rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 13.3.2012 č. j. SO/15918-12/jzb - SO 1567/2011/jzb o zamítnutí žádosti o společnou obnovu řízení, proto se soud touto námitkou nezabýval.

[16] Pokud se týká „námitky“ podjatosti MěÚ Bruntál vyjádřené zasahujícími policisty, je tento žalobní bod neurčitý, neboť z něj není patrné, jakým způsobem by v jeho souvislosti měl být žalobce krácen na svých právech. Pokud se žalobce domnívá, že jeho výpověď, jakož i výpovědi svědkyně H. a svědka V. nebyly brány správními orgány v potaz, pak soud musí konstatovat, že se jedná o úvahu žalobce zcela mylnou, neboť správní orgány dostatečně přesvědčivě vysvětlily, proč výpovědi ve prospěch žalobce hodnotily jako nedůvěryhodné, když proti výpovědím postavily především jednoznačný a nezpochybnitelný audiovizuální záznam průběhu skutku, který všechna tvrzení uvedených svědků a žalobce zcela vyvrátil. Ke svědkovi, který byl spolujezdcem řidiče podezřelého ze spáchání přestupků, je potřeba přistupovat s určitou mírou obezřetnosti, což však nesmí *a priori* vést k závěru o jeho nedůvěryhodnosti, nicméně při existenci dalších důkazů, které vedou k závěru o nepravdivosti nebo neúplnosti svědecké výpovědi, je nutno dát přednost těm důkazům, které nemohou být ovlivněny subjektivním vnímáním reality nebo přímo účelovostí, tj. např. videozáznam, fotografie nebo výstup z měřicího zařízení, tak jako tomu bylo v předmětném správním řízení. Co se týče popsání pokusu o korupční jednání ze strany Bc. P.Z., pak toto obvinění soud vnímá jako velmi závažné, avšak s ohledem na skutečnost, že žalobce pro toto své tvrzení nepředložil žádné důkazy, mimo navržené výsledky uvedené úřední osoby, nelze dospět k žádným závěrům vedoucím ke zrušení napadeného rozhodnutí. Provedení jejího výsledku je soudem hodnoceno jako nadbytečné, neboť jediným výsledkem by mohla být situace tzv. „tvrzení proti tvrzení“, což by (bez dalšího) nemohlo vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo nezákonnosti souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterého *nota bene* Bc. P. Z. nebyla autorkou. Ani případná tvrzená arogance úředních osob nemůže působit nezákonnosti napadených rozhodnutí; je pravdou, že úřední osoba je povinna dodržovat určité etické a společenské standardy, přičemž jejich absence je důvodem pro kárná opatření proti těmto úředním osobám, nikoli důvodem pro zrušení jejich rozhodnutí. Krajský soud neshledal žádná závažná porušení práv žalobce v souvislosti s tvrzenou arogancí Bc. P. Z. při výsledku svědka V., neboť tento protokol o své výpovědi bez výhrad podepsal. A konečně žalobce též namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 20.2.2012, č. j. MSK 26314/2012, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku, zavázal správní orgán I. stupně k provedení nového dokazování, což však správní orgán I. stupně neučinil, tento závěr je naprosto lichý, neboť jediným důvodem pro zrušení prvního rozhodnutí o přestupku byla špatná aplikace právních předpisů o

ukládání sankce, kdy správní orgán prvního stupně použil nesprávně úpravu novější, ač k tomu nebyl zákonný důvod.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že není potřeba provádět dokazování výsledkem kteréhokoliv z navržených svědků. V případě již správním orgánem I. stupně vyslechnutých svědků je soud toho názoru, že jejich výpověď byla dostatečná a nový výslech by nemohl přinést žádné nové poznatky. K otázce výslechu zasahujících policistů, řidiče červeného automobilu a Bc. P. Z., se krajský soud již vyjádřil výše. Pro výslech znalce platí argumentace odstavce [12] tohoto rozhodnutí, neboť jediným přínosem svědka, by byl poznatek o rozporu dopravního značení s příslušnými technickými předpisy, což je otázka nerozhodná, jak v odkazovaném odstavci podrobně vysvětleno – obdobné platí pro navržené svědky Ing. S. a Ing. Č. A konečně soud neshledává ani důvod k vyslechnutí úředních osob správního orgánu I. stupně a žalovaného, a to z toho důvodu, že se jedná de facto o zástupce obou správních orgánů, přičemž se všichni navržení svědci již k věci fakticky vyjádřili ve svých rozhodnutích, jejich výslech by byl nadbytečný.

[18] Krajský soud uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) a § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích. Správní orgán se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádal s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné.

[19] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou činnost, nevznikly. Vzhledem k uvedenému nebyla přiznána ani náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, neboť tato by mu náležela jen v případě úspěšnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

V Ostravě dne 30. září 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně